

ת"פ 22531/12/21 - מדינת ישראל - פמ"ד ע"י נגד רפאל עמר - בעצמו ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כב' השופט יובל ליבדרו
ת"פ 22531-12-21

המאשימה: מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד גאל נבון
נגד
הנאשם: רפאל עמר - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד שרון וקנין
גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת הסדר הטיעון לא הגיעו הצדדים להסכמה עונשית וכל צד טען לעונש באופן חופשי.

כתב האישום

3. בין אשת הנאשם ל- ש' (להלן: "המתלונן" או "נפגע העבירה") קיימת היכרות מוקדמת במסגרת עבודתם. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה עובר לאירוע שבכתב האישום התקשר הנאשם אל המתלונן וביקש ממנו להפסיק ליצור קשר עם אשתו על רקע חשדו של הנאשם כי אשתו מנהלת עמו רומן.

ביום 28.11.2021 סמוך לשעה 14:00 הגיע הנאשם עם רכבו (להלן: "הרכב") אל החנייה הסמוכה לסופרמרקט במתחם גלובוס סנטר דרומית לאשקלון.

הנאשם הגיע עם גז מדמיע וסכין על מנת לפגוע במתלונן.

בהמשך למתואר, עת יצא המתלונן מהסופרמרקט ונכנס לרכבו אשר חנה במקום, הבחין בו הנאשם ונסע ברכב אל עבר רכבו של המתלונן והחנה את הרכב מאחורי רכבו של המתלונן באופן שחסם את דרכו. הנאשם יצא מהרכב ופנה אל המתלונן אשר ישב בכסא הנהג ברכבו תוך שהוא צועק "בן זונה" והתיז את הגז המדמיע לעבר פניו של המתלונן. מיד לאחר מכן החל הנאשם לדקור אותו באמצעות הסכין. המתלונן בתגובה צעק על הנאשם, יצא מרכבו ועמד מול

הנאשם. הנאשם המשיך לדקור בסכין את המתלונן מספר פעמים בבית החזה ובמותן.

המתלונן הצליח להתרחק מהנאשם ובשלב זה התקרבו חבריו לעבודה של המתלונן למקום בו היו השניים והנאשם התרחק מהמתלונן, נכנס לרכב ונסע מהמקום.

המתלונן דימה פצוע לעבר חבריו לעבודה אשר הזעיקו כוחות מד"א ומשטרה למקום.

המתלונן פונה לבית החולים "ברזילי" בעודו בהכרה כשהוא סובל מפצעי דקירה בבית החזה הקדמי עם 3 חתכים כ-3 ס"מ כל אחד ו-2 חתכים במותן שמאל באורך של 2 ס"מ כל אחד. המתלונן הובהל לחדר טראומה בשל חזה אוויר כשהוא תחת הרדמה מקומית וסדציה, בוצעה לו הכנסת נקז שמאל והפצעים נסגרו בסיכות. המתלונן אושפז ושחרר רק ביום 3.12.2021.

תסקירים

4. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים של שירות המבחן.

מהתסקיר הראשון (מיום 20.9.2022) עלה כי הנאשם כבן 42, נשוי ואב ל-4 ילדים, סיים 12 שנות לימוד, שירת כשנתיים כמפעיל ציוד מכני כבד, ריצה במסגרת שירותו הצבאי שלוש שנות מאסר בעקבות הרשעה בעבירת אלימות, לאחר שחרורו השתלב בעבודה בתחום עבודות עפר.

שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לענות על שאלות ביחס למאסר שריצה במהלך שירותו הצבאי אך מסר כי מאז הוא מתמקד במשפחתו ובעבודתו. צוין, שהנאשם שולב בקבוצת עצורי בית אליו התמיד להגיע בעקביות. מנחות הקבוצה התרשמו כי הנאשם שיתף ברגשותיו ובקשייו, הפנים את התכנים וביטא רצון לתפקוד נורמטיבי. עם זאת, הנאשם השליך את התנהגותו על כך שהיה בסיטואציה שלא הייתה לו שליטה עליה. בנוסף שולב הנאשם במסגרת טיפולית בתחום האלימות הזוגית בבית נועם. מגורמי הטיפול נמסר כי הנאשם מגיע למפגשים ולוקח חלק פעיל אם כי מדובר בתחילת ההליך הטיפולי ונדרש עוד זמן משמעותי כדי לבחון את מידת ההצלחה של ההליך.

לעניין העבירה הנאשם הודה בביצועה ומסר כי ביצעה על רקע תחושת זעם ואיבוד שליטה נוכח התרסה של המתלונן כלפיו ביחס ליחסיו של המתלונן עם אשתו. הנאשם הביע חרטה ובושה על אופן התנהגותו, מסר כי הוא ער לחומרת מעשיו וכי הוא מודע שיכול היה להתמודד עם המצב בדרך אחרת.

שירות המבחן התרשם כי קיימים חלקים מורכבים ובעייתיים באישיותו של הנאשם, כי לנאשם דפוסים אלימים מופנמים, כי הוא מתקשה לווסת את דחפיו כאשר הוא חווה פגיעה, כי הוא התנהל באופן אובססיבי וקנאי וכן שהוא משתף באופן מצומצם ביחס חלקיו האלימים.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי לנאשם מחויבות למשפחתו, כי הוא מתפקד באופן מיטבי במישורי חייו השונים מאז מאסרו בגיל 20 וכי הוא מבטא חרטה אותנטית.

שירות המבחן התרשם כי קיימת נזקקות טיפולית ולנוכח המוטיבציה הטיפולית של הנאשם המליץ לדחות את הדיון כדי לבחון באופן מעמיק את התמדתו והשתלבותו של הנאשם בטיפול.

בהתאם להמלצה זו, ובהסכמת המאשימה, הדין נדחה לשם קבלת תסקיר משלים, אף שהובהר לנאשם ולבא-כוחו כי אין בדחיה זו כדי ללמד על עמדת בית המשפט לעניין העונש או לעניין אימוץ המלצות עתידיות של שירות המבחן.

מתסקיר נוסף (מיום 20.2.2023) עלה שהנאשם ששולב בתכנית טיפולית בבית נועם של קבוצת ערב (שלוש פעמים בשבוע, מספר שעות בכל פעם), ככלל מקפיד להגיע למפגשים, הראה נכונות לשתף מעולמו אך התקשה תחילה להפתח ולסמוך על גורמי הטיפול בעיקר בנושאים כואבים באשר ליחסיו עם אשתו ועל כעסיו כלפיה אם כי בהמשך הטיפול נפתח ושיתף יותר.

באשר להשתתפותו בטיפול הקבוצתי צוין כי אף שהנאשם מגלה רצון לשיח הוא משתף באופן חלקי, מתנהג בפאסיביות ברוב המפגשים, מתקשה בהבעת רגשות וחווה תקיעות, שותק ונאטם כשמדובר על תכנים אישיים.

שירות המבחן התרשם כי ישנה חשיבות להמשיך ולהעמיק עם הנאשם בנושאים רגשיים בהקשר הזוגי ולסייע לו להתבונן בדינמיקה הזוגית וכן הוסיף שבמידה והנאשם יתרכז ויתמודד עם התקיעות והבושה שבחשיפת רגשותיו הוא יוכל להיתרם מהשיח הטיפולי והקבוצתי ולעבוד על דפוסיו האלימים ודרכי ניהול התקשורת הזוגית.

בשיחה של שירות המבחן עם הנאשם הביע האחרון תסכול על התארכות ההליך המשפטי והימצאותו בפיקוח אלקטרוני, שיתף כי לתפיסתו הוא מקבל כלים שמסייעים לו להתמודד עם קונפליקטים משפחתיים, כי למרות קשיים שחש בתחילת הטיפול הוא ערך התבוננות פנימית על דפוסיו האלימים (גם כלפי אשתו) ועל הכשלים בהתנהלותו, כי כיום הוא מסוגל להביע את רגשותיו בדרכים לא אלימות, מביע אמפטיה כלפי המתלונן ולתפיסתו הוא עורך את כל המאמצים לבחון את התנהלותו הזוגית אך הוא מבין את הצורך בהמשך הטיפול.

משיחה של שירות המבחן עם אשת הנאשם שיתפה זו בקשייה כתוצאה מהימשכות ההליך המשפטי והתנאים המגבילים שבהם נתון הנאשם, ומסרה כי אינה חוששת מהתנהגות אלימה מצד הנאשם כלפיה או כלפי ילדיה.

משיחה של שירות המבחן עם המתלונן שיתף זה כי כבר לא נמצא בקשר עם הנאשם ואשתו, כי הנאשם הוא אדם אלים, כי הוא היה מועמד לקידום אך כתוצאה מהאירוע הוא נזקק לסיוע פסיכולוגי ופסיכיאטרי ועזב את מקום עבודתו וכי הוא עדיין חושש מהנאשם.

שירות המבחן שב והמליץ על דחיית הדין לצורך המשך ההליך הטיפולי וזאת חרף ההחלטה שניתנה בדיון הקודם לפיה על השירות היה להגיש תסקיר משלים.

בדלית ברירה, ולנוכח הסכמת המאשימה, הדין נדחה פעם נוספת, דחיה קצרה, שלאחריו הגיש השירות תסקיר משלים.

בתסקיר המשלים (מיום 29.3.2023) חזר שירות המבחן על התרשמות גורמי הטיפול מהנאשם לרבות השינוי באופן התנהלותו בקבוצות הטיפוליות, פתיחותו ושיתוף הפעולה מצידו.

משיחה של שירות המבחן עם העובדת הסוציאלית מטעם מנהלת הפיקוח האלקטרוני נמסר כי המעבר של

הנאשם לפיקוח אלקטרוני בביתו שיפר את מצבו הרגשי וסייע לקשר שלו עם אשתו ועם ילדיו. העובדת הסוציאלית הוסיפה כי ערכה 19 מפגשים עם הנאשם אשר סבבו בעיקר סביב קשייו לשהות בפיקוח אלקטרוני. העובדת הסוציאלית התרשמה שחויית המעצר הייתה טראומתית עבור הנאשם וגבתה מחירים מהנאשם ומשפחתו. זו התרשמה מרצון של הנאשם לקבל כלים טיפוליים שיעזרו לו לערוך שינוי בהתנהלותו והוסיפה כי הנאשם שיתף אותה בחוויות קשות בהן נפגע בילדותו ואשר עיצבו את אישיותו והגבירו את תחושות הזעם שהובילו אותו לביצוע העבירה. כן מסרה שהנאשם מביע חרטה כנה וכי הוא מבין את חומרת מעשיו.

בפגישה של שירות המבחן עם הנאשם שב זה והביע תסכול על אודות הימשכות ההליכים המשפטיים ועל הקושי הכלכלי שנוצר בשל כך שהוא אינו עובד. עם זאת, הנאשם הביע שביעות רצון מההליך הטיפולי שהוא עובר והביע מוטיבציה להמשך טיפול וסיוע שיקומי.

לנוכח האמור ובשים לב לחומרת העבירה מחד ולהתקדמות הנאשם בהליך הטיפולי מאידך המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה במסגרתו ימשיך הנאשם בטיפול בבית נועם. כמו כן המליץ שירות המבחן על עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות כספית להימנע מעבירה.

5. מתסקיר נפגע עבירה (מיום 16.11.2022) עלה כי נפגע העבירה הוא כבן 53, נשוי ואב לשלושה ילדים, סיים 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא, סיים לימודים אקדמאיים, השתלב בעבודה ברשת מרכולים גדולה ושימש ב-20 שנה האחרונות כמנהל אזור הדרום שם הכיר את אשתו שעובדת בתפקיד בכיר באותה רשת. נפגע העבירה תפקד היטב במישור התעסוקתי, הזוגי והמשפחתי, בנה קריירה וסיפק רמת חיים מספקת עבור משפחתו.

נפגע העבירה שיתף כי הכיר את אשת הנאשם במסגרת עבודתו כסוכנת של חברת מזון תוך ניהול מערכת יחסים מקצועית ועניינית והכיר את הנאשם היכרות שטחית. זה הוסיף כי לא ידע על אודות החשדות של הנאשם כלפיו, לא חווה איום ממנו וכי הפגיעה של הנאשם בו באה בהפתעה גמורה בשעה שהיה ברכבו במפגש עבודה ב"זום" עם ההנהלה. עוד הוסיף, כי הספיק לברך את הנאשם כשהבחין בו ולא שיער שזה עלול לפגוע בו וכי לאחר הפגיעה היה מרוכז במניעת פגיעה קשה יותר של הנאשם בו. נפגע העבירה פרט את הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מאירוע התקיפה. בעניין זה מסר כי הוא פונה לבית החולים כשהוא מתאמץ לשמור על הכרה מתוך חשש שנבע מחוסר ידיעה על חומרת מצבו, הוסיף כי מעבר לכאב, חש תחושה של אימת מוות בעוצמה גבוהה, חוסר שליטה על גופו ותחושת חוסר אונים קיצוני. כן שיתף כי יזם פניה לשירותי הבריאות על מנת לשלב בקבוצה טיפולית לנפגעי טראומה.

עורכת התסקיר התרשמה כי חווית סכנת המוות של נפגע העבירה מלווה אותו, גורמת לו לדריכות, חשדנות ומתח רב שמערערים את בטחונו ואשר בא לידי ביטוי בכך שהחל לנעול את דלתות הבית ולוודא שבני משפחתו מוגנים. כן מסר, כי לאחר סיום חופשת מחלה התקשה לחזור למקום עבודתו, כי לא קיבל תמיכה מהממונים עליו, כי נאלץ לעזוב את מקום עבודתו שבה בנה את הקריירה המקצועית שלו וכי לאחר 4 חודשים החל לעבוד ברשת מרכולים אחרת. נפגע העבירה שיתף על אודות הנזק שנגרם למשפחתו שחווה טראומה והוסיף כי חלה התדרדרות במצבה הרגשי והתפקודי של הבת הצעירה שנזקקה לליווי מקצועי.

עורכת התסקיר התרשמה שנפגע העבירה מתמודד עם השלכות הפגיעה ברמה הרגשית, התפקודית והפיזית,

מה שמצריך השקעה של כוחות מרובים. בהתאם לכך מצאה שיטת חשיבות לחייב את הנאשם בפיצוי נפגע העבירה, דבר שסייע לו לפנות להליכי שיקום.

ראיות נוספות לעונש

6. ב"כ הנאשם העיד לעונש את **הרב משה אמסלם**. הרב אמסלם מסר כי הוא מכיר את הנאשם כ 12-13 שנים, כי הוא לומד אצלו מידי שבוע, כי הוא משקיע בילדיו וממלא את תפקידו כאבא באופן ראוי להערצה. כן הוסיף שהנאשם הוא איש בעל חסד ונתינה, עוזר לזולת, חבר טוב שאף בנה "בית כנסת" בתוך ביתו אליו אסף וקיבץ את האנשים סביבו למניין.

7. ב"כ הנאשם צרף את **מכתבה של אשת הנאשם** (נ/2) בו היא משתפת בדבר הקושי הגדול שהיא ומשפחתה חווים מאז קרות האירוע. אשת הנאשם שיתפה על אודות המשבר הזוגי אותו חוו ומצבו הנפשי הקשה של הנאשם באותה תקופה שפגעה בתפקודו. בנוסף שיתפה על אודות הטיפולים הזוגיים שהיא והנאשם עברו, ההחלטה להביא ילד נוסף לעולם, הקושי בו חוו ילדיה את תקופת המעצר של הנאשם, הירידה בתפקוד והפגיעה הנפשית של האירוע בבנם הקטן שנזקק לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי ושהוכר כסובל מנכות של 50%, הקושי במעבר להתגורר בבית הורי הנאשם כשזה שוחרר ממעצר, תחושת השמחה במעבר חזרה להתגורר בביתם, התמיכה הנפשית של העו"ס מטעם שב"ס בנאשם, השינוי המשמעותי שחל בנאשם מאז הטיפול האינטנסיבי בבית נועם והצפייה הדרוכה לגזר הדין והחשש שעונש מאסר יפגע בהליך השיקום של הנאשם.

ב"כ הנאשם צירף גם מסמכים על אודות הקשיים מהם סובל אחד מילדיו של הנאשם ומסמכים על תרומתו של הנאשם לחברה.

טיעוני הצדדים

8. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-6 שנות מאסר ועתרה לעונש של 3 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה החמורה בהם ולנסיבות החמורות שבהן בוצעה העבירה לרבות לתכנון המוקדם שכלל הגעה של הנאשם אל מקום ביצוע העבירה כשהוא מצויד בסכין וגז מדמיע, לשימוש שעשה בגז המדמיע ובסכין, לכך שהדקירות כוונו לאזורים רגישים (לבית החזה ולמותן), לנחישות הנאשם לפגוע במתלונן ולמספר הפעמים בו דקר את המתלונן גם לאחר שזה יצא מהרכב, לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם, לנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלונן, לחלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירה ולסיבה שהביאה אותו לביצוע העבירה.

המאשימה הפנתה לתסקיר נפגע העבירה ולפגיעה הקשה שנגרמה לזה ולמשפחתו בכל מישורי החיים. כן טענה שאין להיעתר להמלצה העונשית של שירות המבחן ולחרוג ממתחם העונש ההולם וכי על שיקולי השיקום לבוא לידי ביטוי

בתוך מתחם העונש ההולם. כן התייחסה לשיקולי ההרתעה הנדרשים במקרה זה.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

9. **ב"כ הנאשם** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר ועתר לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום ולהטיל על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, נשוי ואב לילדים, שניהל אורח חיים

תקין במישורי חיו השונים, גילה יציבות תעסוקתית שבנה את ביתו בשתי ידיו שמעד ולקח את החוק לידיים בשל מצב נפשי קשה נוכח החשדות והמשבר המשפחתי בו היה שרוי.

ב"כ הנאשם הפנה ללקיחת האחריות של הנאשם בהזדמנות הראשונה, לחיסכון בזמן שיפוטי, להבעת החרטה, לנסיבות חיו האישיות והמשפחתיות (מטפל בשני ילדיו הנכים), לפגיעה המשמעותית במשפחתו ובילדיו מאז האירוע, לכך שהקשר הזוגי שלו עם אשתו חזר לתפקוד תקין, לכך שנולד להם ילד משותף לאחר המשבר ולכך שבמסגרת שלב הראיות לעונש אשת הנאשם מסרה שהיא קיבלה "בעל חדש". ב"כ הנאשם הפנה לתקופה הארוכה בה היה הנאשם עצור (4 חודשים) ולתקופה הארוכה בה שהה בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני (כ- 14 חודשים) ללא עבודה וללא כל הפרה של התנאים.

כן הפנה להליך השיקומי הארוך והאינטנסיבי שעבר הנאשם, להתרשמות שירות המבחן מהשינוי שחל בנאשם ולהזדקקות שלו להמשיך בהליך השיקום.

ב"כ הנאשם טען כי דווקא קבלת עמדתו העונשית ל-9 חודשי מאסר בעבודות שירות בצירוף צו מבחן היא שתגשים האינטרס הציבורי, גם במישור הגמול והשיקום, וזאת כשמוסיפים לתקופת עבודות שירות זו את ימי המעצר והפיקוח האלקטרוני שבהם שהה.

ב"כ הנאשם צרף ראיות לעונש כמפורט מעלה ופסיקה לרבות כזו שניתנה על-ידי מותב זה לתמיכה בעמדתו העונשית.

10. **הנאשם** אמר את דברו. הנאשם התייחס לשינוי שחל בו בין התקופה שבה הוא היה שרוי בחרדה ובדיכאון לפני כשנתיים לבין מצבו היום, ומסר כי היום הוא אדם אחר. הנאשם הוסיף כי הוא מברך על הטיפול אליו הופנה בבית נועם, כי בעקבות הטיפול הוא נמצא היום במקום אחר לגמרי, כי קיבל כלים לעבד את הכעס ולהתמודד איתו, כי הוא מדבר יותר עם אשתו ועם הילדים. כן הוסיף כי הוא מצטער על הפגיעה במתלונן, כי ביקש משירות המבחן להגיע אליו ולבקש ממנו סליחה וכי כיום לאחר ההליך הטיפולי "אין מצב" שהוא יחשוב להתנהג באופן דומה.

דין והכרעה

11. סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 28 ל-48 חודשי מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת כמפורט להלן.

12. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על גופו, שלומו, שלווה רוחו וכבודו של אדם כמו גם על תחושת הביטחון האישי במרחב הציבורי.

13. מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים היא גבוהה. הנאשם הגיע למקום בו שהה המתלונן כשהוא מצויד בגז מדמיע ובסכין על מנת לפגוע במתלונן בשל חשדות לרומן של המתלונן עם אשתו. כשהבחין במתלונן נכנס לרכבו נסע לעברו והחנה את הרכב מאחורי רכבו של המתלונן וחסם אותו ואז יצא אליו, צעק וקילל אותו, התיז בהפתעה גז מדמיע אל עבר פניו ומיד החל לדקור אותו. הנאשם המשיך לדקור את המתלונן בבית החזה ובמותן גם לאחר שזה יצא מרכבו ונעמד מולו. רק לאחר שהמתלונן הצליח להתרחק מהנאשם, וחבריו של המתלונן לעבודה התקרבו, התרחק הנאשם מהמתלונן נכנס לרכבו ועזב את המקום.

במעשיו גרם הנאשם למתלונן מספר פצעי דקירה בבית החזה וחתכים וזה אושפז למשך מספר ימים. מעבר לאמור, הנאשם הסב למתלונן נזק נפשי לא מבוטל כמפורט בתסקיר נפגע העבירה.

בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרה היתרה של תופעת האלימות הפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל ולצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים. כך למשל בע"פ 7069/20 אבוחדיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.2.2021), פסקה 9:

"... יש ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהגות אלימה אשר באה כניסיון לפתירת סכסוכים. בהתאם, ראוי להטיל ענישה ממשית ומוחשית, המרתיעה את הציבור מפני נקיטת אמצעים בדרכים אלימות על פני ההליכה בדרך הנועם והשלום..."

על התגובה העונשית הנדרשת לשם התמודדות עם "תת-תרבות הסכין" ראו למשל ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.4.1998):

"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים יענשו בכל חומרת הדין";

וכן ע"פ 1268/21 מדינת ישראל נ' אבו סמרה (פורסם בנבו, 15.7.2021), פסקה 3:

"...ההצטיידות והשימוש בסכין הם "מכפיל כח" שמציב את העבירות שביצעו המשיבים ברף הגבוה של מעשה האלימות. בית משפט זה נדרש פעמים רבות להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב, ומצדיקה נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה."

14. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל בראש ובראשונה לתכנון שקדם לביצוע העבירה לרבות ההצטיידות בגז מדמיע ובסכין, ההגעה של הנאשם למקום בו ציפה לפגוש במתלונן, חסימת רכבו של המתלונן והשימוש שעשה הנאשם בגז מדמיע עובר לשימוש בסכין.

מן האמור עולה כי לא מדובר באיבוד עשתונות בלהט הרגע מצד הנאשם. מדובר בהחלטה מושכלת, יזומה ומכוונת להגיע אל המתלונן ולפגוע בו באמצעות כלי נשק (ראו סיפא של עובדה 3 לכתב האישום).

נתתי משקל גם לדבקות של הנאשם בתקיפתו של המתלונן כשהמשיך לדקור אותו גם לאחר שזה יצא מהרכב, לכך שהנאשם הפתיע את המתלונן ותקף אותו בעודו ישוב ברכבו, היינו בעמדת נחיתות; לכך שהנאשם דקר המתלונן מספר פעמים; למקומות הרגישים בגוף אליו כוונה הפגיעה (בחזהו ובמותנו); לנזק הגופני שנגרם למתלונן ואשר הצריך את אשפוזו; לנזק הנפשי והכלכלי שנגרם למתלונן כעולה מתסקיר נפגע עבירה; לסיבה בעטיה הותקף המתלונן; לאכזריות ואופי האלימות של הנאשם; להתנהלות הנאשם לאחר מעשה האלימות, היינו לכך שעזב את המקום מבלי להזעיק את שירותי ההצלה; לפוטנציאל הנזק הקטלני שעלול היה להיגרם כתוצאה מהתקיפה ולחלקו הבלעדי של הנאשם בתקיפה.

לצד זאת ומבלי חלילה להקל ראש ולו ברמז, הנזקים הפיזיים שנגרמו למתלונן כתוצאה מתקיפתו הברוטאלית של הנאשם אינם, למרבה המזל, מאופיינים בחומרה יתרה בגזרה זו של עבירות.

15. מנעד הענישה בעבירות אלימות הוא רחב והוא תלוי נסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי, השתלבותו בהליך טיפולי ומידת ההצלחה בהליך זה כמו גם בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי האלימות, משכה, תוצאותיה, הסיבה בגינה הופעלה האלימות, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, האם מדובר באירוע מתוכנן או ספונטני, האם קדמה לכך התגרות מצד המותקף, הנזק הגופני והנפשי שנגרם וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על מידת העונש.

ביחס למדיניות הענישה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הבהיר בית המשפט העליון בע"פ 7475/14 מאדי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.12.2014), פסקה 13 כי:

"כנקודתמוצאלדיןישראלשולבו להדגישכיהעבירהשהבורשהמערער חבלהחמורהבנסיבותמחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחדעםסעיף 335(א)(1) לחוק הינהעבירתאלימותחמורהשהעונשהמירביהקבועבצידהינו שנותמאסרבפועל. בפסיקתביתמשפטזהניכרתבשניםהאחרונותמגמהברורהשלחמרהבענישהבע בירותאלימותבאופןכלליובעבירתהחבלהחמורהבנסיבותמחמירותבאופןספציפי... לפיכךנקבעכי ככללענישהזוצריכהלכלולרכיבמשמעותישלמאסרבפועלמאחוריסורגובריח..."

אחר הערות פתיחה אלו, תוצגנה פסיקה בעבירה בה הורשע הנאשם תוך שמודע אני להבדלים בנסיבות ה"מעשה" וה"עושה" שבין אותם מקרים לענייננו ולהבדלים אלו ינתן המשקל המתאים.

בע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 30.11.2014) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 50 חודשי מאסר. במקרה זה, לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלונן, שלף הנאשם שתי סכיני מטבח שהיו חבויות מתחת לחולצתו והזהיר את המתלונן שיצא את הבית. בשלב מסוים לאחר שהמתלונן חזר אל הבית דקר אותו הנאשם וגרם לו לחתכים ביד, בכתף שמאל ובהמשך לדקירה עמוקה בשכם. במקרה זה, להבדיל מענייננו, לנאשם היה עבר פלילי מכביד והוא סירב להשתלב בתכנית טיפולית שהוצעה לו.

בע"פ 6636/09 וואסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 26.4.2010) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות חמורות והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר. במקרה זה התערב הנאשם בוויכוח שפרץ בין חברו למתלונן במהלכו שלף סכין ודקר את המתלונן מספר דקירות בפלג גופו העליון. כתוצאה מכך נזקק המתלונן להתערבות כירורגית ואושפז למשך ספר ימים.

בע"פ 3149/17 אסד נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 2.7.2017) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר. במקרה זה, בעקבות וויכוח מילולי בין הנאשם למתלונן, דקר הנאשם את המתלונן בחזה שמאל וחתך אותו מספר פעמים בגבו, בצווארו ובידיו.

בע"פ 1929/12 מדינת ישראל נ' מחאמיד (פורסם בנוב, 24.4.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעור הנאשם על חומרת העונש וקיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-36 חודשי מאסר חלף 24 חודשי מאסר שהוטלו עליו. במקרה זה, בעקבות וויכוח בין הנאשם לשני מבליים אחרים במועדון, דקר הנאשם את אחד מהם בחזהו. כתוצאה מהפגיעה נאלץ המתלונן לעבור הליכים רפואיים קשים ונותרה לו נכות.

בע"פ 3249/19 פיסה"י נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 5.8.2019) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. במקרה זה, במהלך וויכוח בין הנאשם למתלונן ודחיפות הדדיות במהלך נפל הנאשם לרצפה, עזב הנאשם את המקום. בהמשך שב הנאשם למקום כשהוא מצויד בסכין ודקר את המתלונן בידו השמאלית וגרם לו חתך עמוק ונזק עצבי בידו השמאלית והוא אושפז בבית חולים במשך 14 ימים, במהלכם נזקק לניתוח.

בע"פ 5407/21 דלאשי נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 15.2.2022) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואיומים לאחר שדקר את המתלונן עמו היה בסכסוך בחפץ חד במותנו ובחזהו ותקף אותו באמצעות מקל בראשו וכתפו על רקע מחלוקת כספית והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. זאת, גם כאשר הוברר שהנאשם היה נעדר עבר פלילי ושילם פיצוי למתלונן במסגרת "סולחה" שערכו ביניהם וניתנה בעניינו המלצה שיקומית של שירות המבחן.

בע"פ 431/22 ג'בארין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.2022) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות לאמץ את המלצות שירות המבחן לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות והותיר על כנו עונש של 15 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה, בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלונן ולאחר שהמתלונן הניף חפץ קשיח לעבר הנאשם והחלפו מהלומות, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד בידו, בחזה באזור הצלעות התחתונות ובמרכז גבו התחתון.

בהמשך התפתח האירוע לקטטה במסגרתה נחבל הנאשם. בית המשפט המחוזי נתן משקל לתסקיר החיובי בעניינו של הנאשם ולהסכם הסולחה במסגרתו שולם למתלונן סכום של 50,000 ₪

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים. מטבע הדברים צרפו הצדדים פסיקה התומכת בעמדתם העונשית.

כך צרפה **המאשימה** את:

ע"פ 8074/21 גמליאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.01.2022) בו קיבל בית המשפט העליון באופן חלקי את ערעורו של נאשם שהורשע בגרימת חבלה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-26 חודשי מאסר חלף 34 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי מתוך התחשבות בתחילתו של הליך השיקום שעבר ובמוטיבציה להמשיך בטיפול, בנסיבותיו המשפחתיות ובתשלום הפיצויים במלואם. במקרה זה, לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלונן, נטל הנאשם סכין מטבח ויצא מדירתו למבואה בה היה המתלונן, ולאחר עימות מסוים בין השניים דקר הנאשם את המתלונן בבטנו ובכתפו, חתך אותו בכף ידו ונשך את בנו של המתלונן שניסה להוציא הסכין מידו. כתוצאה מכך נזקק המתלונן לניתוח במהלכו בוצעה כריתה חלקית של המעי הגס.

בת"פ (מחוזי-חי') 25530-06-20 מדינת ישראל נ' סואעד (פורסם בנבו, 6.6.2021) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמורות עונש של 30 חודשי מאסר. במקרה זה דקר הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד וגרם לו חתכים בחזהו, בבטנו, בירכו ובכף ידו השמאלית. המתלונן נאבק בנאשם והצליח לתפוס את החפץ החד אך הנאשם המשיך וחיבט במתלונן באגרופים ומכות והותיר אותו מדמם במקום האירוע.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 3627-02-21 מדינת ישראל נ' דהן (פורסם בנבו, 25.11.2021) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין ותקיפה סתם עונש של 36 חודשי מאסר. במקרה זה דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין במפשעה השמאלית ובירך האמצעי בחלק החיצוני, גרם לו לאיבוד דם רב והעמידו בסכנת חיים וזאת על רקע רומנטי.

בע"פ 479/21 עטילה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.8.2021) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה סתם וגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 28 חודשי מאסר. במקרה זה ריסס הנאשם את המתלונן בגז פלפל ודקר אותו באמצעות חפץ חד שש דקירות בצדו השמאלי של פלג גופו העליון. במקרה זה לנאשם הייתה הרשעה אחת קודמת ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

ב"כ הנאשם צרף את:

ת"פ (מחוזי-ים) 4198-05-19 מדינת ישראל נ' גולא (פורסם בנבו, 25.10.2020) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לאחר שקבע כי מתחם עונש ההולם במקרה זה נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל-30 חודשי מאסר. בית המשפט נימק ההקלה בענישה של הנאשם בפוסט טראומה שממנה סבל הנאשם כתוצאה מהאירוע, בתקופת המעצר הממושכת שבה שהה, לרבות בפיקוח אלקטרוני. במקרה זה, הכה הנאשם בעוצמה בפניו של המתלונן באמצעות בקבוק בירה מזכוכית שהתנפץ מעוצמת המכה. כתוצאה מהמכה נזקק המתלונן לניתוח בעינו ולטיפול רפואי ממושך. זאת לאחר שהמתלונן והנאשם, אשר היו ככל הנראה שתויים, קיללו ודחפו זה את זה.

ת"פ (מחוזי-ב"ש) 56417-05-19 מדינת ישראל נ' פלץ (פורסם בנבו, 10.8.2020) שניתן על-ידי מותב זה בו נגזר על נאשם שהורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר ניהול הליך הוכחות עונש של 28 חודשי מאסר. במקרה זה דקר הנאשם את המתלונן בחזה באמצעות סכין בעקבות עימות פיזי ומילולי שהתקיים ביניהם. ערעור הנאשם על הכרעת הדין וגזר דין נדחה (ע"פ 6701/20 פלץ נ' מדינת ישראל).

ת"פ (מחוזי-ב"ש) 34643-09-18 מדינת ישראל נ' מנחם (פורסם בנבו, 22.6.2020) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשמת שהורשעה לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וגזר עליה עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בשל שיקולי שיקום. מתחם העונש ההולם שנקבע במקרה זה נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר. במקרה זה השליכה הנאשמת כוס זכוכית על המתלוננת שפגע בלחיה וגרמה לצלקת גדולה בלחיה ושנזקקה לשורה של טיפולים.

16. כאמור, עתר ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן.

אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, בפגיעה הפיזית והנפשית שנגרמה למתלונן ובפוטנציאל הסיכון הגבוה הגלום בדקירות סכין המכוונות לאזורים רגישים בגוף שיכולים היו לגרום לאובדן חיים ואשר מחייבים ענישה מאחורי סורג ובריח.

עם זאת, לנוכח ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר הנאשם, מצאתי כי יש מקום לחריגה לקולה ממתחם העונש ההולם שקבעתי מטעמי שיקום, וזאת בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק העונשין. בהתאם לסעיף זה בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו אם מצא "כי **הנאשם משתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**".

אציין, כי אף המאשימה טענה שבמקרה זה קיימים טעמי שיקום שיש להתחשב בהם אלא שלשיטתה ההתחשבות בטעמים אלה צריכה להיעשות בתוך המתחם ולא לצורך חריגה לקולה מהמתחם.

בעניינו של הנאשם, נדחו הדיונים מעת לעת בהתאם להמלצת שירות המבחן תוך בחינת התקדמות שילובו בהליך טיפולי שיקומי בתחום האלימות במשפחה. יובהר, כי אף שהנאשם לא הורשע בעבירת אלימות במשפחה אין ספק שקיימת זיקה מסוימת בין העבירה שעבר הנאשם לאלימות במשפחה וזאת על רקע המניע לביצוע העבירה.

הנאשם שולב בטיפול משך תקופה ארוכה, במגוון טיפולים, במקום מוכר ומקצועי. הגורמים המקצועיים התרשמו מהתגייסות לטיפול ומכך שהטיפול מסייע לנאשם.

מהתסקירים עלה כי הנאשם גילה מוטיבציה ומחויבות להליך הטיפולי וכי חלה התקדמות רציפה מתסקיר לתסקיר. אמנם הנאשם התקשה בתחילה להיפתח ולסמוך על גורמי הטיפול אך בהמשך גילה יותר פתיחות ונרתם ונתרם מההליך הטיפולי: **"...הטיפול מאופיין בהתקדמות הדרגתית אך קבוע באשר לחשיפת סיפורים ותכנים וכן באשר לנגיעה ברגשות כואבים, עריכת התבוננות ובקבלת שיקופים. וכן באשר לחשיבה והסקת מסקנות על דפוסי אלימות...נמסר כי לאורך כל הטיפול רפי קשוב ומתאמץ להבין את הנלמד בקבוצות, נראה כי מבין את החומר והכלים..."**

עוד עלה כי הנאשם הקפיד להגיע למפגשים, עמד בכללי המסגרת, ביטא שביעות רצון מהטיפול, הביע מוטיבציה להמשך סיוע וטיפול שיקומי והביע חרטה כנה על הפגיעה במתלונן.

מעבר לאמור, הנאשם הסתייע גם בשירותי הפיקוח האלקטרוני למפגשים תכופים עם עובדת סוציאלית, מפגשים אשר אף הם מהווים נדבך מסוים בהליך הטיפולי שעבר.

17. לצד כל האמור, סבורני כי חרף חשיבותם של שיקולי השיקום בענייננו, לא ניתן להסתפק בענישה שלא כוללת מאסר בפועל ממש מאחורי סורג ובריח. שיקולי השיקום אינם השיקולים היחידים שעל בית המשפט להתחשב בהם במקרה זה, וודאי כאשר מדובר בעבירה חמורה שנעברה בנסיבות מחמירות כבענייננו (ראו למשל רע"פ 7658/18 **זוהר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 1.11.2018]).

כזכור, בענייננו הנאשם הצטייד מבעוד מועד בגז מדמיע ובסכין כדי לתקוף ולפגוע פיזית במתלונן אך משום שחשד שאשתו בוגדת איתו. הנאשם תקף המתלונן בברוטאליות וגרם לו לפגיעה פיזית ונפשית לא מבוטלת. חומרת העבירה בנסיבותיה, לצד שכיחות תופעת הסכינאות מצדיקות מתן ביטוי גם לשיקולי הרתעת הרבים והיחיד כמו גם לשיקולי הגמול בגזר הדין.

עוד אציין, כי הגם שהנאשם השתלב בטיפול שהוצע לו בצורה טובה ונראה כי טיפול זה מיטיב עמו באופן שמצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, עדיין נראה שלא מדובר בטיפול חריג ויוצא דופן באיכותו או במשכו או בתוצאותיו, אשר יכול לדחוק לקרן הזווית את יתר שיקולי הענישה.

וגם זאת יש לומר, הטיפול שעבר הנאשם בבית נועם הוא למניעת אלימות במשפחה. אף שכאמור לעבירה שעבר הנאשם זיקה ברורה לסוגיה זו, עדיין לא מדובר בעבירה שנעברה במסגרת התא המשפחתי, על מאפייניה הייחודיים של אלימות שכזו, ומכאן שלא קיימת חפיפה מלאה בין הליכי השיקום לעבירה שנעברה, מה שמשליך גם כן על שאלת מידת החריגה ממתחם העונש ההולם על בסיס אותם הליכים, אם כי זהו שיקול משני.

לסיכום עניין זה, השיקום שעבר הנאשם מצדיק חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם אך לא כדי הימנעות מהשתת מאסר בפועל כעתירת ב"כ הנאשם.

בעניין זה של חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום תוך הטלת עונש של מאסר בפועל ראו למשל ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.12.15); רע"פ 4795/11 אבו זאיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.06.11); רע"פ 262/14 נאסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.01.14); רע"פ 5354/12 קובר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.07.12); ע"פ 826/19 יונג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.11.19); ע"פ 8915/18 מועזיז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.07.19).

לא למותר להוסיף עוד, כי חרף חשיבותה של המלצת שירות המבחן, אין בית המשפט מחויב לה. כשמה כן היא, המלצה. מטבע הדברים שירות המבחן מتركז בשיקול שיקומו של הנאשם בעוד שבית המשפט מתחשב כאמור גם בשיקולים נוספים דוגמת גמול והרתעה.

בנוסף, סבורני כי הליכי השיקום בהם החל הנאשם לא ירדו לטמיון במידה וזה ירצה מאסר בפועל, שכן הנאשם יוכל, אם יחפוץ בכך, להסתייע בתכניות שיקום הקיימות בשב"ס (ראו ע"פ 2228/20 אטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 24.6.2020], פסקה 13; רע"פ 5655/13 עמרם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 20.11.2014], פסקה 4; רע"פ 8594/04 בן שבת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 30.1.2005].

18. במסגרת העונש שמצאתי להטיל על הנאשם נתתי דעתי גם להודאת הנאשם במיוחס לו, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי; לאחריות שלקח על מעשיו, לחרטה ולאמפטיה שגילה כלפי המתלונן ואף ביקש לדבריו להיפגש איתו לבקש סליחה, לתקופה הממושכת בה שהה במעצר מאחורי סורג ובריה (4 חודשים) ובפיקוח אלקטרוני (כ-14 חודשים) למצבו הנפשי ולנסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות לרבות למסמכים הרפואיים שצרף באשר למצב הבריאותי של אחד מילדיו. כן נתתי משקל להתנהלותו הנורמטיבית במישור התעסוקתי ולשינוי שחל בהתנהלותו במישור מערכת היחסים הזוגית והמשפחתית כעולה מהמכתב שצרפה אשת הנאשם.

19. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם ממאסרו, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם ממאסרו, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. פיצוי בסך 15,000 ₪ לטובת המתלונן. הפיצוי ישולם ב-15 שיעורים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.07.2023.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ד' סיוון תשפ"ג, 24 מאי 2023, במעמד הצדדים.